

Németh András
 Huszonhat év után

– *Feleségemnek.*

Most is a tenyeredbe tennék galaxisokat...

Mindent akkor se láttad,
 mikor felhőkön átragyogó szemed
 bármit felfedezhetett volna ezer
 meg ezer éjszakában,

szentjánosbogaraknak
 elképzelt fénypontokért megteremtett
 égi réten, ahol angyaldecember
 ujjak sosem akarnak

ezüstös szirmaiktól
 megfosztani tanú nefelejcseket. Szelíd
 csillagvirágaimból

a két homályzug pupillám azért megint
 kötne csokrot, ma is, most,
 neked, mint rég, csak élj, élj, és egy szavam se hidd.

Huszonhat év után

Idegennek
 érzel? Akkor
 fogadj el úgy.
 Kínálj helyel.
 És, magadban.

Egy test, egy lélek, nélküled, a hűségéről

kettőnkért
 én
 ha sose fosztod
 meg árnyékától a létet
 a távolodó arcodat
 a tegnap szent emlékeit
 talán magamra ölthetem

tükröhöz indulok nekem
 keres fényt egy szempár – a hit
 kialszik – a mécses matat
 falon hold nézné mivé lett
 a te magányod
 én
 kettőnkért

Hazugság nélkül

– Szondi György irodalomtudósna
 és lapgazdának, szeretettel.

Le sose hulló
 szirmok örök terhétől
 nehéz giccsvásznak.

*

Kisisten feszül
 szögfelére rovartár
 vitrinje mögött.

*

Szűzfehér fátylon
 menyasszonykönnyek a múlt
 arany szeplői.

*

Házasságtörő
 konkoly és zab él együtt
 az aratásig.

*

Közös gépkávénk
 távozásod után én
 iszom egyedül.

*

Üres csigaház
 fogadja a mindenhol
 fázó nap szemét.

*

Őszi falevél
 után kánya csőréből
 hulló cinketoll.

*

Hadirokkantak
 ösvényén mankók hagynak
 nyomot láb helyett.